

Predsedstvo CIOFS
Projekt trajne vzgoje
ZAOBLJUBA V FSR
Junij 2010

I./6 - Zaobljuba v FSR

Povzetek in komentar predavanja »**Zaobljuba v FSR – dar in obveznost**« (12 - 13) patra Felice-ja Cangelosi-ja, OFM Cap. – pripravlja Ewald Kreuzer, FSR

(12) Zaobljuba v FSR ima globoko notranjo vsebino: frančiškovi bratje in sestre v svetu živijo evangelij na način posredovan po navdihu in zgledu svetega Frančiška Asiškega, ki je ta evangelij vse od začetkov svojega spreobrnjenja razumel in jemal kot vodilo svojega življenja in delovanja. Posredovanje evangelija na frančiškanski način je razloženo v Vodilu FSR, prav tem Vodilu (in ne v kakšnem drugem!) potrjenem od Cerkve. S svojo najvišjo potrditvijo si je Cerkev prisvojila Vodilo FSR in ga obenem z močjo svoje oblasti priporoča svetnim bratom in sestram. Na ta način jim Cerkev posreduje evangeljsko sporočilo o odrešenju z nekaterimi posebnimi poudarki, ki so za verne duh in življenje. Po izreku zaobljube v FSR, »...da bi v svetnem stanu dosegli polnost ljubezni« (Vodilo 2), sklicevanje na svetega Frančiška, na Vodilo in Konstitucije ni več samo neka neobvezna možnost, ampak postane obvezen zgled in zakonitost.

Očigledno je od vsakega posameznika odvisno, kako razume in živi svoj frančiškovski poklic. Ta poklic je pristen, če se dotika najgloblje notranjosti posameznika, da tako prepoji njegovo bit, da si enostavno ne more več predstavljati samega sebe drugače kot poklicanega živeti in delati na frančiškovski evangeljski način.

(13) Obrednik FSR se v Predgovoru začne z naslednjimi poudarki: »Mnogo mož in žena, zakoncev in samskih in mnogo škofijskih duhovnikov, ki jih Bog pokliče, da bi hodili po poti evangeljske popolnosti po vzgledu in načinu Frančiška Asiškega in da bi bili deležni njegove karizme ter jo uresničili v svetu, obljubi, da bodo sledili Jezusu Kristusu in živeli evangelij v bratstvu s tem, da bodo vstopili v Frančiškov svetni red« (Obrednik – Predgovor 1). Sveti Frančišek pojem »slediti Kristusu« uresniči na najvišji možen način: sledi Kristusovemu uboštvu, sledi Kristusovi ponižnosti, sledi Kristusovemu življenju, sledi Kristusovim zapovedim, sledi Kristusovemu nauku, sledi Kristusovi volji, sledi Kristusovi dobroti, sledi duhu Svetega pisma, sledi Dobremu Pastirju, sledi Kristusovim stopinjam na križ...

Mnogo stoletij pred II. vatikanskim cerkvenim zborom je sveti Frančišek zaznal v evangeliju resnično prisotnost Jezusa Kristusa. Jasno se je zavedal, da ga Jezus po besedah Svetega pisma neposredno nagovarja, ne glede na odmaknjenost časa in prostora. V Svetem pismu je prepoznal ponavljanje utelešenja Besede, razodevanje Božje volje in resnice.

Vprašanja za premišljevanje in pogovor v bratstvu

1. Kaj je najgloblja vsebina zaobljube v FSR?
2. Kakšna so znamenja pravega frančiškovega poklica?
3. Kaj pomeni, ko obljubimo, da bomo sledili Jezusu Kristusu?

II./6 – Blaženi Rajmund Lullo in njegova misijonarska strast

p. Amando Trujillo Cano, TOR

Nekega večera je trubadur Raimondo Lullo – po katalonsko Ramon Llull - (1232 – 1316) sedel ob svoji postelji, da bi zložil in napisal ljubezensko popevko dami, v katero se je bil zaljubil. Tedaj se je zgodilo nekaj posebnega, kar je pomenilo korenit preobrat v njegovem življenju. Delal je kot dvornik (majordom) na kraljevskem dvoru kralja Jakoba II. v Palmi di Malorca. Tako se je seznanil tudi s političnim in diplomatskim življenjem v kraljestvu. Ko je torej začel pisati novo popevko, je nenadoma zagledal na svoji desni strani Jezusa na križu. Prestrašil se je in se spravil v posteljo. Naslednje štiri večere se je to skrivnostno dogajanje ponovilo. V veliki želji, da bi pozabil na prikazen, je postal še bolj prestrašen. Ko se je videnje zgodilo petič, pa je postal bolj pozoren. Prisluhnil je in vso noč razmišljal o njegovem pomenu.

Po tem izkustvu in potem, ko je poslušal pridigo o svetem Frančišku Asiškem, je tri mesece kasneje doumel, da ga kliče Kristus, naj pusti vse in posveti svoje življenje spreobračanju Muslimanov v Božjo slavo in čast. Proti koncu svojega življenja v knjigi »*Disputatio Petri clerici et Raymundi phantastici*« (Razprava Petra duhovnika in Rajmunda fantasta) takole opisuje svoje življenje:

»Bil sem poročen mož, z otroki, precej bogat, razuzdan in svetovljanski. Vse to sem povsem svobodno zapustil v Božjo slavo in za skupno dobro ter za poveličanje svete vere. Naučil sem se arabskega jezika; nekajkrat sem pridigal Muslimanom; zaradi svete vere sem bil prijet, zaprt in ranjen. Petinštirideset let sem se trudil, da bi povzdignil Cerkev in krščanska načela za skupno dobro. Sedaj sem star in ubog, vendar hočem vztrajati v tem namenu, če je takšna Božja volja.«

Po svojem spreobrnjenju se je Rajmund posvetil kontemplaciji in študiju, da bi se pripravil na izvrševanje poslanstva, ki mu ga je zaupal Kristus. Njegovi spisi nam odkrivajo pot njegove vere, njegovo intelektualno in duhovno rast, njegovo gorečo željo oznanjati vero v Jezusa Kristusa vsem – nevernim in kristjanom, zapadlim v malačnost. Pri pisanju je uporabljal mnoge dokaze človeškega znanja, pisal je v raznih stilih in jezikih, vse to v veliki skrbi, da bi na čim bolj primeren način posredoval vero ženam in možem svojega časa – obdobja zaznamovanega z močnimi navzkrižij z evangelijem. Prizadeval si je, da bi v Palmi di Malorca odprli šolo, kjer bi se lahko bodoči misijonarji učili arabskega jezika: na nek način je bil predhodnik ustanove *Propaganda fidei*: predstavljal si je Cerkev, ki se bo neprestano zavzemala oznanjati svetu Kristusov evangelij, in boril se je, da bi uresničil to skrb. Sara Muzzi v knjigi »Spoznati Rajmunda Lullo« takole razlaga:

»S sredstvi, ki jih je imel na razpolago: kulturno dediščino monoteističnih verstev, lastno metodo poučevanja, Božjim darom in poznavanjem krajev, se je trudil vzpodbujati odprto in prijateljsko soočanje s svojimi sogovorniki, upoštevajoč jasna izhodišča prave krščanske istovetnosti in za druga verstva sprejemljive vrednote.«

Po takratni tradiciji je bil Rajmund Lullo vključen v Frančiškov tretji red. Liturgično praznovanje blaženega Rajmunda obhajamo 30. junija. Njegova duhovnost je jasno zaznamovana z ideali svetega Frančiška. Zaključimo torej z nekaj ugotovitvami vzetimi iz Vodila, ki se nanašajo na poklicanost frančiškanov:

»S Kristusom pokopani in od mrtvih vstali po krstu, ki jih naredi za žive ude Cerkve in jih po zaobljubi z njo še tesneje povezuje, naj postanejo priče in orodje njenega poslanstva med ljudmi, ko oznanjajo Kristusa z življenjem in besedo.

Navdihnjeni od svetega Frančiška in z njim poklicani k obnovi Cerkve naj se goreče trudijo, da bodo živeli v polni skupnosti s papežem, škofi in duhovniki v zaupnem in odkritem dialogu o apostolski dejavnosti.« (Vodilo 6)

Vprašanja za premišljevanje in pogovor v bratstvu

1. Kakšen tip apostolata ponuja moje bratstvo nam verujočim?
2. Kako bi lahko Frančiškovi bratje in sestre v svetu gojili svojo skrb za evangelizacijo in jo skupaj s cerkveno hierarhijo spremenili v konkretne pobude in dejanja?

III./6 - Kompendij družbenega nauka Cerkve

Načela skupnega dobrega, p. Amando Trujillo Cano, TOR

Danes bi rad tukaj predstavil izbor tekstov iz IV. poglavja Kompendija – Načela družbenega nauka Cerkve, ker smo v prejšnjem delu tokratnega mesečnega razmišljanja omenili načelo skupnega dobrega.

Načela družbenega nauka Cerkve:

(160) Trajna načela družbenega nauka Cerkve so pravi in resnični temelji katoliškega družbenega učenja: gre za načelo dostojanstva človekove osebe,[...], za skupno dobro, subsidiarnost in solidarnost. Ta načela, izraz celotne resnice o človeku, katero spoznavamo z razumom in vero, izhajajo po eni strani »iz srečanja med evangeljskim sporočilom in njegovimi zahtevami, povzetimi iz največje zapovedi ljubezni do Boga in bližnjega ter iz pravičnosti, ter na drugi strani iz vprašanj, ki izhajajo iz družbenega življenja.

(161) Ta načela imajo neki splošen in temeljen značaj, ker zadevajo družbeno stvarnost v njeni celoti. [...]

(162) Načela družbenega nauka je treba ocenjevati v njihovi celovitosti, skladnosti in razčlenjenosti. [...]

(163) Načela družbenega nauka predstavljajo v svoji celoti tisto prvo razčlenitev resnice o družbi, ki se tiče vsake (za)vesti in jo poziva, naj z nami svobodno sodeluje in je do vseh soodgovorna. [...] Ta načela imajo globok nravni pomen, ker nas vračajo k zadnjim temeljem in urejevalcem družbenega življenja. [...] Načela nas spominjajo, da je zgodovinsko obstoječa družba posledica prepletanja svobode vseh ljudi, ki v njej med seboj sodelujejo in tako s svojimi odločitvami prispevajo k njenemu izpopolnjevanju ali siromašenju.

Načelo skupnega dobrega:

(164) Iz dostojanstva, enotnosti in enakopravnosti vseh ljudi izhaja predvsem načelo skupnega dobrega, na katerega se mora ozirati vsak vidik družbenega življenja, da bi našel polni smisel. [...] Skupno dobro ni preprost seštevček posebnih dobrin vsakega osebk družbenega telesa. Ker je od vseh in vsakogar, je in ostaja splošno, saj ni deljivo in ga je mogoče doseči, pomnožiti in ohraniti samo skupaj, tudi za prihodnost. [...]

(165) Družba, ki ima namen na vseh ravneh služiti človeškemu bitju, si za svoj prednostni cilj določa skupno dobro, kolikor je dobro vseh ljudi in vsakega človeka. Človek ne more doseči izpolnitve samo v sebi, če zanemarja svoj biti »z« drugim in »za« drugega. [...]

(167) Skupno dobro spodbuja vse člane družbe: nihče ni oproščen, da bi po svojih sposobnostih ne sodeloval pri njegovem doseganju in razvoju. [...] Skupno dobro sledi človekovim najzvijšenim nagnjenjem, vendar ga je težko doseči, ker terja sposobnost in stalno iskanje dobrega za drugega, kakor bi bilo naše dobro.

Vsi imajo tudi pravico do uživanja v razmerah družbenega življenja, ki so sad iskanja skupnega dobrega.

(168) Odgovornosti za doseganje skupnega dobrega pa nimajo samo posamezniki, marveč tudi država, saj je skupno dobro tudi razlog za obstoj politične oblasti. [...]

(169) Da bi se zagotovilo splošno dobro, ima vlada vsake države posebno nalogo, da pravično usklajuje različne posamezne koristi. [...]

(170) Bog je zadnji cilj vseh ustvarjenih bitij, zato ne smemo iz nobenega razloga oropati splošnega dobrega njegove presežnosti, ki zgodovinsko razsežnost presega, jo pa tudi izpolnjuje. [...] Čisto zgodovinsko in materijalistično gledanje bi splošno dobro končno spremenilo v preprosto družbenogospodarsko blaginjo, oropano sleherne presežnosti ali svoje najgloblje bivanjske utemeljitve.

Vprašanja za premišljevanje in pogovor v bratstvu

1. Kako lahko svetni frančiškovi vzpodbudimo vsako (za)vest, da bi z vsemi svobodno sodelovala in bila do vseh soodgovorna?
2. Kako lahko naše bratstvo stalno vzpodbuja iskanje dobrega za drugega, kakor da bi bilo naše dobro, in tako sodeluje pri graditvi skupnega dobrega?